

MVCRP011GRY0

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0313r

... rozhodnutí nabylo právní moci
dne:
podpis:

Praha

Č.j.: MV - 18652- 4/VS - 2014

15-04-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal - Sýrie, státní občan Sýrské arabské republiky, trvale bytem (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 13. 1. 2014, č.j.: VS-2521/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského řádu Zlínského kraje dne 19. 8. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 21. 10. 2013. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 25. 3. 2010. Je bezdětný, manželství se státní občankou České republiky uzavřel dne 11. 5. 2013.

Žadatel v žádosti a životopise uvádí, že do České republiky přicestoval v roce 2003 za svým otcem, kterému, po praxi u otcova obchodního partnera I u něhož měl i bydlet, a roční výuce češtiny v soukromé jazykové škole, pomáhal v podnikání. V roce 2006 začal ve Zlíně provozovat čajovnu a současně stále pomáhal ve firmě otcova partnera. V roce 2012 si založil vlastní společnost s.r.o, se sídlem na adrese trvalého pobytu žadatele, kde je jediným jednatelem a od 1. 4. 2013 je zde i zaměstnán jako skladník. Uvádí, že se svou manželkou sdílí společnou domácnost již od roku 2009. Spolu se žádostí žadatel požádal o prominutí splnění pětiletého trvalého pobytu na území České republiky

Vypraveno dne:

z důvodů, že žije na území České republiky od listopadu roku 2003, tedy po dobu deseti let, trvalý pobyt má povolen od března roku 2010 a jeho manželka je státní občankou České republiky.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 1. 11. 2013, č.j.: VS-2521/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo do 10. 12. 2013. Zároveň ho vyzvalo, aby ve stanovené lhůtě doložil do spisu jmenovitě uvedené doklady. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyrozumělo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Část požadovaných dokladů žadatel doručil na Ministerstvo vnitra dne 29. 11. 2013.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, prokázal znalost českého jazyka a plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. Dle sdělení Magistrátu města Zlína, odboru právního - přestupkové oddělení, bylo dohledáno, že proti žadateli bylo v roce 2009 vedeno společné řízení pro přestupek proti občanskému soužití, s uloženou pokutou ve výši 500 Kč.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí dále konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., neboť má na území České republiky povolen trvalý pobyt necelé tři a půl roku. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k nevyhovění žádosti o prominutí splnění této podmínky. Ministerstvo vnitra při zvažování využití ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. vzalo v úvahu, že žadatel dostatečným způsobem neprokázal, že od 7. 11. 2003, kdy mu byl evidenčně povolen dlouhodobý pobyt, fakticky žije na území České republiky nepřetržitě po dobu alespoň deseti let. Prominutí splnění této podmínky s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Ministerstvo vnitra rovněž nevyužilo, neboť žadatelovo manželství se státní občankou České republiky netrvá ani jeden rok.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzal dne 15. 1. 2014 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 28. 1. 2014), spolu s výpisem z katastru nemovitostí, prokazujícím stav evidovaný k datu 22. 1. 2014 a znějící na žadatele a jeho manželku.

Žadatel napadené rozhodnutí považuje za nesprávné a nepřipustně diskriminující. Uvádí, že na území České republiky se s výjimkou krátkodobých pobytových návštěv rodiny v zahraničí zdržuje od roku 2003, v České republice podniká, platí daně, sociální a zdravotní pojištění, český jazyk ovládá slovem i písmem a je prakticky zcela integrován do občanského života.

Dále namítá, že potvrzení o ubytování žadatele od roku 2003 do roku 2009 nelze bagatelizovat, nutno na něj pohlížet jako na jeden z relevantních důkazů, který je nutné řádně vyhodnotit a v případě pochybnosti vyzvat žadatele k případnému doplnění dalších dokladů či důkazů.

Žadatel dále namítá, že hodnocení jeho manželství s českou státní občankou jako trvajících krátkou dobu je diskriminující, neboť zákon č. 40/1993 Sb. udělení státního občanství České republiky nepodmiňuje délkou manželského svazku s občanem České republiky a délka manželství sama o sobě nic nevypovídá o jeho kvalitativním rozměru a společenském účelu. Uvádí, že v roce 2013 s manželkou zakoupil byt ve Zlíně, aby zde trvale jako manželé a rodina žili, což dosvědčuje připojený výpis z katastru nemovitostí.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů

o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona č. 40/1993 Sb. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství,

a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Podle zákona č. 40/1993 Sb. bylo po žadateli požadováno splnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel prokázal svoji bezúhonnost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. Dále prokázal požadovanou znalost českého jazyka a tím splnil i podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb. i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť plní povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů. Konstatování o spáchaném přestupku z roku 2009 nemělo na rozhodnutí o rozkladu negativní vliv.

Žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., která mu nebyla prominuta, neboť k prominutí jejího splnění nebyly shledávány relevantní důvody, resp. Ministerstvo vnitra neuplatnilo, z důvodů výše uvedených, liberační předpoklady pro prominutí splnění této podmínky, obsažené v ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.

K námitkám, které žadatel uvedl v rozkladu, konstatuje ministra vnitra, že je neshledal důvodnými a uvádí následující:

Splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) umožňuje zákon č. 40/1993 Sb. prominout mj. z důvodu uvedeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), tomu žadateli, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt a žije na území České republiky nepřetržitě alespoň deset let, anebo z důvodu uvedeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) tomu žadateli, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt a jeho manželka je státní občankou České republiky. Ministr vnitra se spisového materiálu zjistil, že Ministerstvo vnitra proto nejprve ověřovalo, zda žadatel, který má na území České republiky povolen trvalý

pobyt, žije na území České republiky nepřetržitě alespoň deset let, neboť bylo zjištěno, že má evidován dlouhodobý pobyt na území České republiky od 7. 11. 2003, ale nebylo z dalších dokladů zřejmé, zda se jedná o faktický pobyt. Žadatel byl proto ve výše uvedeném usnesení Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2013 vyzván, aby do spisu doložil doklady k pobytu od roku 2003 (např. potvrzení o studiu soukromé jazykové školy, o kterém se zmiňoval, nebo pracovní smlouvy, potvrzení o zaměstnání apod.), které by toto nepřetržité žití na území České republiky po dobu alespoň deseti let potvrdily. Takové doklady nebyl žadatel schopen doložit. V této souvislosti bylo zjištěno, že první živnostenské oprávnění v České republice mu vzniklo dne 26. 10. 2005, první registraci u Všeobecné zdravotní pojišťovny má zaznamenanou od 4. 12. 2006, přestupkového jednání se dopustil v roce 2009. Potvrzení ubytovatele o ubytování žadatele od roku 2003 tak zůstalo osamocené, nepotvrzené dalšími doklady a nebylo tak nutné vyžadovat další dokumenty, když bylo zcela zřejmé, že žadatel není schopen relevantně osvědčit svůj faktický pobyt na území České republiky od roku 2003. V řízení tak nebylo bez veškerých pochybností zjištěno, že žadatel žije na území České republiky nepřetržitě alespoň deset let. Tento důvod pro prominutí splnění uvedené podmínky tak nebyl v řízení o žádosti prokázán.

V úvahu tedy přicházelo, zda bude žadateli prominuta uvedená podmínka z důvodu, že jeho manželka je státní občankou České republiky. Předložený oddací list potvrdil, že žadatel uzavřel dne 11. 5. 2013 před Obecním úřadem Trnava, okres Zlín, manželství se státní občankou České republiky. Pevně stanovená délka trvání manželství se státním občanem České republiky není zákonem č. 40/1993 Sb. stanovena jako podmínka, která by musela být splněna, aby mohlo být žadateli státní občanství České republiky uděleno, v tom je podle ministra vnitra nutno dát žadateli za pravdu. O to se však v daném případě nejedná, zde jde o to, zda bude možné žadateli prominout splnění podmínky nejméně pětiletého trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, kterou nesplňuje, a to z jediného důvodu, že jeho manželka je státní občankou České republiky. A zde již nic nebrání Ministerstvu vnitra, potažmo ministroví vnitra, aby při zvažování tohoto důvodu nemohli přihlídnout i k délce trvání manželského svazku s českým občanem a plnění jeho společenské funkce, když hlavním účelem manželství je založení rodiny, řádná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc, takže jeho délka může hodně napovědět, zda tento svazek tuto společenskou funkci naplňuje a zda bude vyhodnocen jako relevantní důvod pro prominutí splnění uvedené podmínky.

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo

rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele o udělení státního občanství České republiky do státního svazku přijme.

VIII.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Za změnu rozhodných skutečností nemůže ministr v současné době považovat ani k rozkladu přiložený výpis z katastru nemovitostí o koupi společného bytu, přestože nezpochybňuje jeho určitou vypovídací hodnotu. Teprve s určitým časovým odstupem bude možné dle názoru ministra vnitra posoudit žadatelovu celkovou integraci, včetně rodinné, do české společnosti v návaznosti na splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky.

S ohledem na výše uvedené rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., jejíž splnění nebylo žadateli prominuto.

K dosavadnímu požadavku na předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014 pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

pro předložení (nově) státního občanství (nově) se vyplá 2)

bylo na ústředí Ministerstva vnitra *hft*
Ministerstvo